

"מטע" שוב לעזרתך...

המרגרינה
בטעם
חדש

רכוז
ויטמינים
D·A

משמנים צמחיים מובחרים ביותר -
ללא תוספת חמרי שימור

ילדך - גאותך!

היי גלוייה עם עצמך! האם ילדך אינו היפה ביותר בעולם. בעיניך? לפעמים זו אמת ולפעמים היתה יכולה להיות זו אמת, לו השתחרר ילדך מפגמי העור המופיעים אצל נער מתבגר. את יכולה לעזור לו בשיפור הופעתו עליידי מניעת פצעי הבגרות בעזרת פִּי-14, הקרם החדש.

לאחר זמן קצר של שימוש בקרם פִּי-14, נעלמים פצעי הבגרות. הקרם חודר במהירות לתוך נקבוביות העור, מנקה אותו מגורמי הזיהום, ומבריא אותו.

התחילה מכירת האגרות
להגרלה הפיוחדת

הזכיות:

50.000 x 2

25 דירות

5 x 50.000

מפעל הפיס

מחיר האגרת 5 ל"י

21.2

"מנין לכם? היכן השגתם את כל האינפורמציה הזאת על עברו הרחוק של האיש?" שואלים אותנו לא פעם קוראים למקרא כתבה מפורטת על עברו של אדם בחדשות. לעתים קרובות, התשובה היא פשוטה יותר מכפי שאפשר לשער.

לגבי גיבור פרשת "עלילות יפן" (עמודים 8-9) התשובה היא: היינו עדייראיה לעברו. הוא היה מפקדם של שניים מחברי מערכת זו, בימי מאורעות ומלחמה. תמונתו נמצאו באלבומים הפרטיים שלנו, וכל אחד משנינו יודע די פרטים עליו כדי לכתוב ספר אודותיו.

יתכן ואין זה רק יתרון כשמכירים כל כך טוב אדם שכותבים עליו. קשה לכתוב באופן לגמרי אובייקטיבי על אדם שישב אתך בגיפ אחד ברגעים הגדולים ביותר של חייו, שראית אותו שותה דם כאשר נפצע, שישבת עמו מסביב למדורה כאשר גילה איש לרעה את הסודות הפרטיים ביותר.

בכל זאת, כאשר אנו ניגשים לכתוב על פרשתו, אנו משתדלים להתחק ככל האפשר מזכרונות אלה, להיות נאמנים לאמת ובלתי משוחזרים גם כלפי עצמנו. לא רצנו עם רודפי הסנסציה, שמיהרי לפרסם פרטי-פרטים מגמתיים, לכאן או לכאן, למחרת המאסר. בשעה ששפאק ישב בכלא, חקרנו, גבינו עדויות, שאלנו מה בפי עשרות האנשים הקרובים לעיניו. כאשר יצא שפאק מן הכלא וסירב לומר על הפרשה, כבר לא היה לנו צורך בכך. ידענו את העובדות - ועל בית-המשפט יהיה להחליט אם מפקד שיעלי שמשון פשע או לאו.

אולם פרשת שפאק לא היתה היחידה שהזכירה לי השבוע את ה"גיפים".

★ ★ ★

"הנה אחד הגברכים שלכם!" אמר אחד מידידי, אברהם המציל. ישבו על שפת-הים. נער כבן 15, לבוש אוברול, ניגש אלינו, לקח ממני סיגריה.

"תיק של דקירה בסכין", העיר לי אברהם. הזמנתי את הנער לשבת. הוא הדליק את הסיגריה בתנועת-יד מאומנת. ביקשתי שיספר.

"לא היה כלום", השיב בענוה. "עמדנו ליד קפה קוקי. פתחתי את הסכין שלי ואיימתי על אחד החברה, בצחוק. או הוא חשב שזה ברצינות וקפץ על הסכין. נחתך קצת. הצעתי לשלם לו בשביל החולצה. או הוא רוצה מאה לירות. מה, השתגעתי?"

"ותיקים אחרים יש?"
תנועת-יד של זילזול. "אחדים. גניבות של חספות."
"בשביל לנסוע או בשביל למכור חלקים?"

"רק בשביל לנסוע. לא צריך כסף. מקבל מאבא."
שאלתי מי אבא. הודועתי לשמע השם. היה זה שמו של אחד מגיבורי המלחמה, שנהרג כמה צעדים ממני, ושהיה בשעתו נושא לכתבה גדולה בהעולם הזה.

הזכרתי את השם. "האם הוא היה קרוב שלך?"
"דוד!" השיב הנער, והוסיף לעשן בשלוה.

★ ★ ★

עברו כמה ימים ושכחתי שיהא זה. כשקיבלתי השבוע את מכתבה של הקוראת רחל וילנציק, עקרה-בית צעירה מרחוב פינסק, חל-אביב, מיד נזכרתי שוב. כי נדמה לי כי היא מדברת על אותו מקרה.

וילנציק

"היה זה בערב כריסטמס. מול קוקי עמ' דה חבורה שגיל הבוגר בהם לא עלה על 16. בנים ובנות.

"הבנות כמעט כולן בתסרוקת מחומצנת של בריגיט בארדו או פסקל פסי. ההצאיות קצרות-קצרות, נפוחות מעל התחתונות ה" מעומלנות, ומגלות רגליים בהחלט לא מוש' למות. כולן נראות כחיקוי עלוב לכוכבות הצרפתיות.

"הנערים, לעומתן, היו ממש יפהפים. גבר-היקומה, רחבי-כתפיים, אך כמעט כולם מני-סים לחקות את גיימס דין או אלביס פרס-ליי, למרות שהנערים שלנו הרבה יותר יפים מכנסני ג'ינס צמודים לגוף, מעילי-עור, ולכל אחד מקלט טראנוזיס-טור מנגן בכיס החזה של חולצתו.

"לפתע נפרדו שניים מתוך החבורה, וממש נגד עיני הפשיל נער חמוד להפליא את חולצתו ושאל את חברה, בהסיכו אלו את גופו החשוף: "מה יש לי בגב?" ומה שראו עיני רודף אותי ממש כל העת.

"גבו היה שסוע. מתוך החתך העמוק שטף דם בורם חוק. הנער השני החחיר וקבל בהול קרא: "הוא באמת חתך אותך! השניים נכנסו למונית, כנראה כדי לנסוע לתחנת עזרה ראשונה, והחבורה התפזרה במהירות הבזק. ממול עמד שוטר, ליד הרמזור, והינך את הקהל לאורחות טובה.

"עמדתי להקיא את ארוחת חגי-המולד שלי באמצע הרחוב. התרגז עלי בעלי וכעס על הרגישות המופרזת שלי. בסוף פלט: בכלל, מה זה איכפת לך?"

"ובכן, בהחלט איכפת לי. אמנם, כשאני עוברת ברחוב וקבוצת גברכים כאלה עומדת בצחא, הם שורקים אחרי את שריקת-ההתפעלות המסורתית. אבל בתי הבכירה זה עתה מלאו לה שמונה שנים, ולא רחוק היום שהיא תצא בחברה. מה פנים תהיה לחברה זו?"

הקוראה וילנציק נמנעת מלהביע דעה. אומרת היא: "אני פשוט אם מודאגת ונבוכה. ומשתתפת בצערה של אותה אם אלמונית שהחזירו לה את בנה החמוד והמטופח וגבו שסוע. צר לי גם על אותו נער שדקר. יתכן שנמלט ויתכן שהשיגתהו יד החוק. אבל אותו נער שפך דם."

אני מקחה שסידרתה השקולה של שלום כהן עזרה לקוראה וילנציק ולרבות קוראים אחרים להקדיש מחשבה נוספת לנושא זה. בחברה דמוקרטית, כאשר רבבות אנשים בעלי-דעה חושבים על תקלה חברתית, יש סיכוי שתהיה תווה לקראת פתרון. ורק כאשר משתיקים תופעות בלתי-ניעמות, נחסמת הדרך לתיקון.

מנין לך